

Người hùng bất hạnh

Sau mười năm, Joseph Martin rời bỏ Centerville.

-Tôi không biết chính xác tôi đang đi về đâu, ông nói, nhưng là đến nơi nào đó mà không ai biết đến tôi hay điều gì xảy ra cho tôi ở đây.

Centerville là thành phố New England mới ở trong dãy núi Berkshire - lạnh vào mùa đông, nóng vào mùa hè, tuyệt đẹp vào mùa xuân với những bông hoa và cây cối, tuyệt hảo vào mùa thu khi những cây cối thay màu từ xanh lục sang màu vàng hay đỏ và thời tiết lại khô và mát mẻ. Giống như nhiều thành phố khác ở Mỹ, Centerville có một con lộ chính với một bưu điện, một thư viện, một ngân hàng với một bệnh viện nhỏ, vài nhà thờ, hai nhà hát chiếu bóng, một khách sạn, một cửa hàng tổng hợp và vài cửa hiệu nhỏ hơn. ở đây cũng có một trạm xe lửa nữa, nhưng hầu như không có ai ngoài thành phố đến viếng thăm Centerville hầu như không có người của thành phố du lịch . Hầu hết họ đều sinh ra, lớn lên, và kết hôn ở Centerville, và họ muốn các con của họ cũng làm như thế.

Đó là một nơi nhỏ bé bình yên, thân ái, nơi mà ai ai cũng biết nhau. Mọi người đều biết khi nhà Taylors có chuyện khó khăn với cậu con trai trẻ của họ, khi nhà Bakers mở một bữa tiệc tối thứ bảy, khi Sarah Winters gặp Paul Cooper.

Nhưng Joe Martin là khách lạ trong thành phố này - ai ai cũng gọi ông bằng cái tên họ của ông nhưng không ai ở Centerville biết nhiều về ông. Mười năm về trước, khi ông sống trong thành phố của họ, người ta hoàn toàn tin tưởng vào cái gã khách lạ cao gầy.

Ông ta là ai ? Từ đâu đến? Tại sao ông ta lại đến đây? Ông ta muốn gì ?

Người ta đoán ông vào khoảng năm mươi tuổi, nhưng ông không thay đổi bao nhiêu qua năm tháng và không ai có thể biết chắc được. Ông ta đến ở trong một cái ngôi nhà nhỏ cách thành phố hai trăm dặm, nơi mà ông ta sống hoàn toàn chỉ có một mình. Không ai đến thăm ông hay viết thư cho ông và ông không bao giờ trò chuyện với chính mình. Thiên hạ bàn tán nhiều vào vài tháng đầu tiên đó, nhưng họ không thể nào thu thập được bất kỳ thông tin nào về ông.

Nhưng sau một thời gian ngắn, họ thôi không hỏi những câu hỏi về cá tính kỳ dị của Joe Martin và tập tin tưởng ông ta vào thích ông ta. Ông ta không hề bao giờ trò chuyện nhiều lắm về mình, nhưng ông ta tỏ ra thân mật với cái trầm lặng của chính mình và ông luôn sẵn sàng giúp đỡ vào bất kỳ lúc nào bất kỳ ai cần đến ông.

Chính bản thân Joe không bao giờ yêu cầu hay cần sự giúp đỡ từ bất kỳ ai. Ông kiếm đủ tiền bằng cách làm việc cho những gia đình trong thành phố. Ông không nề hà gì khi làm việc nặng nhọc quanh những ngôi nhà sau khi tuyết đổ xuống vào mùa đông; ông thích giúp đỡ công việc nội trợ vào mùa xuân; ông thích chăm sóc cây cối và những bông hoa vào mùa hè và mùa thu. Ông sẽ treo những bức tranh lên, khiêng những cái hộp nặng, những kiện thư - bất kỳ việc gì, lớn hay nhỏ.

Hiếm khi bỏ bất kỳ thời gian nào ra với những cha mẹ của chúng, Joe lại sẽ bỏ hàng mấy tiếng đồng hồ với những đứa trẻ con trong thành phố để kể chuyện cho chúng nghe hay dẫn chúng đi thật lâu trong những dãy núi. Khi ông không có việc gì làm, ông thường đến thư viện nơi ông đọc báo và đủ loại sách và tạp chí. Và mỗi buổi chiều ông đều đến quán rượu Pete. Ông ngồi một mình ở một góc bàn và thường uống rất nhiều nhưng ông không bao giờ quấy rầy bất cứ ai về việc uống rượu của ông.

Họ bàn tán với nhau về chuyện này, nói rằng Joe chắc không bao giờ thành công, chính Joe có lẽ cũng đồng ý với họ.

- Tôi có điều gì tôi muốn trong đời, ông chỉ nói thế.

- Thực khó mà nói đúng điều Joe muốn? Nhưng ông tỏ ra hạnh

phúc theo cái cách riêng kỳ lạ của chính mình.

Rồi thì vào một đêm tháng tám nóng bức, điều gì đó đã xảy ra cho Joe Martin và cuộc đời của ông không thể giống như trước lâu hơn nữa.

Có rất ít những thay suốt bao năm trường trong thành phố Centerville và thiên hạ thích như thế. Những ngân hàng mới của Harold Chamberlain là tòa cao ốc đẹp nhất trong thành và ai ai cũng hài lòng về nó. Nó sơn toàn màu trắng với những cánh cửa sổ cao hẹp và những cánh cửa nặng nề. Ở đó có vài cây cao mỗi bên tòa cao ốc và những băng ghế dài cạnh những cái cây, là nơi gặp gỡ lý tưởng cho những người hàng xóm và bạn bè vào thời tiết tốt.

Joe thường sẽ ngủ suốt đêm trên một trong những băng ghế đó khi ông không thể đi bộ hai dặm từ quán rượu Pete về nhà mình.

Ông Chamberlain, chủ tịch của ngân hàng First International ở Centerville không thích bất kỳ ai ngủ trên những băng ghế của ông, và lần nào ông cũng sẽ nói với Joe :- Nếu tôi bắt được anh một lần nữa, tôi sẽ đi gọi một người cảnh sát. Joe sẽ luôn nói là ông sẽ không tái phạm lại nữa. Ông chủ tịch biết quá rõ là Joe sẽ trở lại vài đêm sau, nhưng ông hề gọi một cảnh sát đến bao giờ.

- Thứ năm tuần trước, Joe giúp bà Hamilton làm công việc trong nhà và bà chủ nhà đứng tuổi bảo ông hãy trở lại vào sáng hôm sau để hoàn tất công việc. Ngày thứ năm là ngày hết sức nóng bức, và buổi chiều cũng nóng như thế. Đã rất khuya khi Joe rời quán rượu Pete vào đêm hôm đó và ông quyết định ngủ lại trên một trong những băng ghế riêng của ngân hàng. Cạnh những cây cao thì mát mẻ và ông không muốn đi bộ suốt con đường về nhà. " Mình sẽ có thể đến nhà Hamilton sớm vào buổi sáng, ông nghĩ bụng, nếu mình ngủ ở đây, trong thành phố.

Joe vừa mới sắp thiếp ngủ thì ông nghe thấy những giọng nói thì thầm cạnh những cánh cửa của ngân hàng. Hai người đàn ông trò chuyện với nhau. Joe cầu mong một người trong bọn họ không phải là ông Chamberlain.

- Mà có chắc là mày có thể mở những cánh cửa này không ? Một giọng đàn ông hỏi với giọng nói mà Joe không quen biết.

- Tất nhiên là chắc, người đàn ông kia đáp với một giọng nói rất

quen thuộc. Chính là Frank Foster, nhân viên của ngân hàng.

Frank mở những cánh cửa lớn của ngân hàng ra và hai người đàn ông bước vào... Họ không bật bất kỳ một ngọn đèn nào lên. Gã lạ mặt là ai thế ? Họ đang làm gì ? Joe đi thật nhanh trong khả năng của bọc quanh góc phố đến trạm cảnh sát kể với họ những gì ông đã thấy ở ngân hàng.

Chỉ có thể thôi! ngày hôm sau Joe trở thành người hùng của thành phố. Cảnh sát đã bắt được hai tên đang ăn trộm tiền ngân hàng.

- Anh có thể ngủ trên một trong những băng ghế của chúng tôi bất kỳ lúc nào anh muốn, ông Chamberlain nói với Joe . Nhưng tôi muốn làm hơn thế nữa cho anh kia. Tôi muốn anh làm việc tôi.

- Làm việc với ông? Joe hỏi. Làm gì mới được chứ ?

- Tôi biết rằng tôi cần một người bảo vệ để canh chừng ngân hàng mỗi đêm. Tôi cần một người mà tôi có thể tin tưởng được . Anh chính là người mà tôi muốn. Anh thấy sao? - Ông thực tốt ông Chamberlain, Joe đáp, nhưng tôi buộc phải từ chối.

- Tôi không hiểu anh Joe. Anh sẽ có thêm tiền và ...

- Tôi không cần thêm tiền nữa, Joe ngắt lời. Tôi chỉ thích những điều từ trước đến nay.

- Này Joe, ông Chamberlain cãi lại, tôi không thể tin điều đó. Tôi đoán chắc là anh muốn sự thành đạt nào đó trong cuộc đời anh. Ai ai cũng thế. Anh đã giúp tôi và bây giờ tôi muốn giúp lại anh. Hãy nghĩ đến nó một chút xem và anh sẽ thấy như tôi. Tôi sẽ nói chuyện lại với anh.

Sau vụ trộm, có rất nhiều thay đổi trong cuộc đời của Joe Martin. Hình của ông ông được đăng trên tờ Centerville Thời Báo. Ông Chamberlain mở một bữa tiệc tối dành riêng cho ông và trao cho ông một bao thư với một món tiền làm quà và thiên hạ ngưng bàn tán về ông và nói với ông là ông mới anh hùng làm sao.

- Chính vì thế mà tôi phải ra đi, ông nói vào vài đêm sau ở quán rượu Pete.

- Nhưng tại sao thế ? Pete hỏi. Ai cũng là bạn của anh. Giờ đây anh là người hùng vĩ đại của Centerville.

- Đó mới chính là điều phiền toái, Joe nói. Phải mất bao nhiêu năm trời đăng đẳng để cho cư dân thành phố tập tin tưởng tôi và yêu

thích con người của tôi. Tôi không bận tâm khi họ nghĩ tôi là kỳ quái. Tôi đã quen muốn làm gì thì làm rồi và không ai quát rầy tôi. Giờ đây thì ai ai cũng muốn tôi thay đổi. Họ nghĩ tôi sẽ sống theo kiểu sống của họ. Đúng ra là họ sẽ không tin tôi thành thực yêu thích lối sống của tôi. Tôi nghĩ rằng có một điều duy nhất mà tôi có thể làm ở đây.

- Điều gì thế ? Pete hỏi.

- Đi khỏi đây - xa khỏi đây. Có lẽ trong một thành phố khác những sự việc có thể gồng hết như ở đây. Nhưng tôi không chắc - mười năm là một khoảng thời gian dài.

Mọi người trong Centerville đều có mặt ở trạm xe lửa để từ biệt người hùng của họ. Họ đã học để yêu thích ông, nhưng họ không bao giờ hiểu ông. Ông đã ra đi như khi ông đến mười năm trước đây - một người khách lạ.